

érdekközösségre azt a kedvezményt, amelyet a törvény az építetőknek adott, kiterjeszteni nem lehet.

A vállalat saját tőkéjének tekintendő az új részvényekért befizetett összeg is. (Közigazgatási Bíróság 15.872/1928. P. szám.) A részvénytársaság az 1926. évi október hó 27-én új részvényeket bocsátott ki, amelyeknek osztalékjogosultsága csak az 1927. évi január hó 1-én kezdődött. Az intézet az új részvényekért befizetett 83.000 P után az év végéig járó kamatkárta-lanítás fejében 10,519.200 papírkoronát, vagyis 841 P 54 fillért fizetett ki az új részvényeseknek.

Panaszos sérelmesnek tartja, hogy ezt a rendes betétkamatnak megfelelő kamattérítést a mérlegszerű nyereséghez hozzáadták és megadóztatták, ellenben az új részvényekért befizetett 83.000 P-t az adókulcs megállapítása során nem számították hozzá a saját tőkéhez, minek következtében 2.214 P adóalap után 18% kulcs alkalmazásával állapították meg a társulati adót.

A bíróság panaszosnak a kamatok megadóztatása miatt emelt kifogását alaptalannak, ellenben a saját tőke összegének megállapítása és a 18% adókulcs alkalmazása miatt emelt kifogását alaposnak találta. Ugyanis a társulati adóról szóló hivatalos összeállítás 13. §-ának 12. pontjában foglalt rendelkezésnél fogva a részvények után kifizetett kamatokat a mérlegszerű nyereséghez hozzá kellett adni. Ennek törvényessége nem vitatható. De épen ez a rendelkezés jogalapot szolgáltat arra, hogy az új részvényekért évközben befizetett és a saját tőkéhez csatolt összeget, amely az évnek egy részében már dolgozott és az adóalapot is gyarapította, az adókulcs megállapítása során — saját tőke gyanánt — számításba vegyék.

Eszerint a saját tőke helyes összege 330.334 P 85 f, amelynek 10%-a 33.033 P 48 fillér. A II. fokon megállapított 26.995 P adóalap után tehát 16% adókulcs alkalmazásával 4319 P 20 f társulati adó kirovásának van helye.

Tanulmányi út költségeinek az üzleti kiadások terhére való elszámolása csak akkor foghat helyt, ha a tanulmányút egy már lekötött vagy lekötésre kilátásban levő vállalkozás érdekében történik és a költség az ilyen konkrét vállalkozásból eredő bevétellel arányban áll. (Közigazgatási Bíróság 4.792/1930. szám.) Panaszos fél általános kereseti adóalapja az eredményszámla adatai alapján állapított meg, s a kifogás az, hogy az amerikai tanulmányút címén kiadásként elkönyvelt 7690 pengős tétel a mérlegszerű eredményhez hozzáadatott.

A panasz alaptalan.

Az adózó fél e tételnek az adóalapba történt bevonása ellen azzal érvelt, hogy az amerikai tanulmányút foglalkozásának természetéből folyó szükségesség, s a kereseti adóról szóló 1927. évi 300/P. M. számú hivatalos összeállítás is megengedi a nyers bevételnek ily címen való csökkentését, s a pénzügyi hatóságra

csak annak kutatása és megállapítása tartozik, hogy a tanulmányút tényleg megtörtént és arra, a szóbanforgó költség tényleg felmerült-e.

Az említett H. Ö. 13. §-ának 1. bekezdése 1. pontjához fűzött utasítás 4. bekezdése, valamint a 15. §. 2. bek. 3. pontjához fűzött utasítás 6. bekezdésének egybevetése mellett nem kétséges, hogy csak azok az utazási költségek vonhatók le a nyers bevételből, amelyek az üzlet vitele érdekében, a nyers bevétel előteremtésére, annak állandó biztosítására szolgálnak, s a vállalat forgalmával arányban állanak.

Ez a rendelkezés nyilvánvalóan nem zárja ki azt, hogy valamely tanulmányút költségei üzleti kiadásként elszámolhatók ne lennének, — azonban a bíróság megítélése szerint kétségen felül áll az is, hogy egy tanulmányút költségeinek ilyen elszámolására csak akkor van mód, ha a tanulmányút már egy lekötött, vagy lekötésre kilátásban levő vállalkozás érdekében történik s a költség az ilyen konkrét vállalkozásból várható bevétellel arányban áll.

Az adózó fél az ilyen konkrét vállalkozásra rá sem mutat, sőt beismeri, hogy az amerikai utazás egy társadalmi jellegű csoportos átkelés volt kapcsolatban, az utazás költségei a kimutatott forgalommal szemben aránytalanul magasak.

A nyers házbérlőjövdelemből bútorhasználat címén 30%-nál többet akkor sem lehet levonni, ha a bérbeadó olyan mellékszolgáltatásokat is teljesít, amelyek nem tartoznak a bútorhasználat fogalmába. (Közigazgatási Bíróság 15.633/1929. P. szám.) Panaszos azt kifogásolta, hogy a P. Gy. és T. D.-nak bútorozatlan bérbeadott két szoba béréből csupán 30%-ot vont le, jöllehet panaszos a bútor használatba adásán felül más mellékszolgáltatásokat is teljesített, nevezetesen: világítást, ágyneműek használatát és mosását, takarítást, kiszolgálást, a bérlők szükségleteinek bevásárlását és egyéb efféle szolgáltatásokat. Ezek fejében a bérből további 20% levonását kérte.

Az innen elrendelt bizonyítási eljárás rendjén a községi előljáráóság panaszos előadásának valóságát és a kérelem jogosságát igazolta.

A bíróság a panaszt alaptalannak találta. A házadóról szóló H. Ö. 8. §-ának (7.) bekezdés 3. pontja alapján bútorozott lakásoknál a bútorhasználatra eső bérösszeg fejében a nyers házbérlőjövdelem 30%-át kell levonni. Ennél nagyobb hányadot azonban nem lehet levonni, éspedig még akkor sem, ha a bérbeadó olyan mellékszolgáltatásokat is teljesít, amelyek nem tartoznak a „bútorhasználat” fogalmába.

Az idézett szakasz 2. pontja szerint a lakás világításáért fizetett összeg nem számítandó a nyers házbérlőjövdelemben. De ha a szerződő felek a világítás ellenértékét külön nem álla-